

Wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 17 grudnia 2019 r.

IV Ka 881/19

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Ignaczak.

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opocznie Piotra Waśkiewicza.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2019 r. sprawy D. J. syna A. i M. z domu G., urodzonego (...) w O. oskarżonego o czyn z art. 207 § 1 k.k. i inne na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, prokuratora, oskarżycielkę posiłkową oraz jej pełnomocnika od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 24 czerwca 2019 r. sygn. akt II K 616/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w miejsce czynu zarzuconego w punkcie I aktu oskarżenia ustala, że oskarżony w grudniu 2015 r. w O. spowodował u pokrzywdzonej A. J. widoczne na powierzchniach kończyn podbiegnięcia krwawe powodujące naruszenie czynności narządów jej ciała na okres poniżej dni 7, który to czyn wyczerpywał dyspozycję art. 157 § 2 k.k. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie o ten czyn umarza;

- uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynu zarzuconego w punkcie II aktu oskarżenia i w tej części przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie;

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 2;

2. ustala, iż koszty postępowania związane z czynem z punktu I aktu oskarżenia ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 24 czerwca 2019 r. w sprawie II K 616/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

co do winy

co do kary

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu

art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia

art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka

art. 439 k.p.k.

brak zarzutów

0.11.4. Wnioski

uchylenie

zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione Lp.

Oskarżony Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi Dowód Numer karty

2.1.1.1.

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione Lp.

Oskarżony Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi Dowód Numer karty

2.1.2.1.

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów Lp. faktu z pkt 2.1.1

Dowód Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2

Dowód Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i

wniosków Lp.

Zarzut

3.1.

Zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów w postaci: wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonej.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Zeznania pokrzywdzonej są w części wiarygodne i dobrze ocenione przez Sąd Rejonowy, przy czym należy odmiennie ocenić je co do okresu objętego czynem z punktu I aktu oskarżenia, a odmiennie co do czynu z punktu II aktu oskarżenia.

Pokrzywdzona co do czynu z punktu I aktu oskarżenia wyolbrzymia zachowania oskarżonego, a pomija swoje. Nie była kontrolowana finansowo przez męża, skoro już po 2 miesiącach małżeństwa założyła własne konto, zaś kłótnie z tym związane nie były zęcaniem tylko prozaicznym elementem życia, oskarżony miał inną koncepcję małżeństwa, bardziej patriarchalną i archaiczną, ale to pokrzywdzona postawiła na swoim. Treść sms - ów nie wskazuje, aby była w czasie zamieszkiwania z oskarżonym bita, poniżana, natomiast wskazuje, że dochodziło do kłótni i napięć. W tych sms - ach słowa wulgarne padają po równo z obu stron. Dlatego nie jest wiarygodne, aby pokrzywdzona była bita pasem (żeby nie było śladów) bo nie tylko nikomu o tym nie powiedziała, ale nawet w sms - ach do oskarżonego i rozmowach z nim niczego takiego mu nie wypomina, choć formułuje w nich inne bardziej banalne pretensje. Żaden obiektywny świadek co do okresu objętego czynem z punktu I aktu oskarżenia nie potwierdza tych zeznań pokrzywdzonej, żaden sąsiad nic nie widział, niczego nie słyszał, nikomu z nich się nie skarżyła. Nie potwierdza tego jej przyjaciółka A. D. ani nie wynika to z korespondencji sms - owej między nimi. Zaś członkowie rodziny pokrzywdzonej, tj. świadkowie w osobach B. M., M. M. (1), S. M. w zeznaniach z postępowania przygotowawczego, które uznać należy za wiarygodne (bo przed Sądem zaczęli dodawać nowe fakty, o których wcześniej nie mówili mimo że mogli i powinni, więc te nowości nie są wiarygodne) co do okresu objętego zarzutem zęciania mają wiedzę jedynie ze słuchu i jedynie od pokrzywdzonej. Jej ojciec M. M. (1) wprost przyznał, że nic mu nie mówiono, a o stosowaniu przemocy dowiedział się, jak córka się do nich wprowadziła, zaś matka B. M. zeznała, że córka skarżyła się w tamtym okresie (do grudnia 2015 r.) na nieporozumienia z mężem, mieli kłócić się o pieniądze i kontrolowanie rachunków, miało dojść do szarpania, ale obrażenia na ciele pokrzywdzonej widziała jeden jedyny raz, po czym córka wyprowadziła się od męża. Rewelacje B. M. jakoby córka mówiła jej o biciu pasem i jakoby w okresie do grudnia 2015 r. kilkakrotnie widziała u niej obrażenia są niewiarygodne, bo pojawiają się dopiero na rozprawie. W dodatku świadkowie ci przyznali, że do grudnia 2015 r. nie uczestniczyli w życiu rodzinnym pokrzywdzonej i oskarżonego i widywali się rzadko. Jedynym traumatycznym wydarzeniem w jakim uczestniczyła w tamtym okresie B. M. była szybka jazda samochodem prowadzoną przez oskarżonego, co pokrzywdzona i jej matka obecnie uznają za element zęciana, a co zęcaniem nie było, bo przecież oskarżony nie jechał wówczas szybko żeby dokuczyć pokrzywdzonej, tylko pod wpływem emocji. Zatem nie jest wiarygodne, że pokrzywdzona była przez oskarżonego bita - poza jednym przypadkiem. Otóż w grudniu 2015 r. została kilkakrotnie uderzona, co pozostawiło na jej kończynach kilka wyraźnych siniaków. To te siniaki widziała matka pokrzywdzonej, bo zeznawała, że widziała obrażenia tylko raz - a po ich powstaniu pokrzywdzona wyprowadziła się do rodziców, więc musiała im je pokazać

(zatem nie jest wiarygodne aby miała jakiegokolwiek inne obrażenia we wcześniejszym okresie). Zazębia się to z zeznaniami M. M. (1), który mówił o wyprowadzeniu się córki od męża z uwagi na zastosowaną przemoc. Pokrzywdzona zrobiła sobie zdjęcia na których utrwaliła widok tych zasinień. Następnie wyprowadziła się od męża. Zatem w tym zakresie wiarygodne jest, że w grudniu 2015 r. doznała takich obrażeń kwalifikowanych z art. 157 § 2 k.k. i że wtedy oskarżony jej te obrażenia spowodował. Ale z drugiej strony niewiarygodne jest, że była bita wcześniej, albowiem wskazuje na to jej reakcja. Pokrzywdzona ma poczucie własnej wartości i godności, gdy mąż ją uderzył zrobiła zdjęcie powstałym obrażeniom i wyprowadziła się. Co więcej, ta sytuacja zakończyła ich związek, bo pokrzywdzona postanowiła, że nie będzie żyć z oskarżonym. Dlatego nie jest wiarygodne, że wcześniej zdarzały się takie akty agresji ze strony oskarżonego, bo pokrzywdzona już wcześniej by to zrobiła. Pokrzywdzona w tamtym okresie do grudnia 2015 r. nie była zastraszona i podporządkowana oskarżonemu, skoro potrafiła wyjąć przy nim nóż i pociąć tapetę, którą przed chwilą założył, a która jej nie przypadła do gustu (oskarżony wyolbrzymia tę sytuację próbując przedstawić ją jako atak nożownika na swoją osobę, ale z treści sms - ów i rozmów wynika, że pokrzywdzona wyładowała się na tapecie, a nie na nim). Pokrzywdzona przed grudniem 2015 r. spoliczkowała raz oskarżonego, co przyznała w rozmowie jego matce, było to związane z informacją o nieudanej próbie zajścia w ciążę, co wywołało u niej takie skrajne emocje. Sama pracowała i zarabiała, nie była mu podporządkowana finansowo, choć kłócili się na tym tle. Jednak do grudnia 2015 r. nie była zastraszona, bita, poniewierana, podporządkowana, jeżeli dochodziło między małżonkami do kłótni i wyzwisk to wzajemnych.

Sytuacja ta zmieniła się od stycznia 2016 r. na skutek trzech czynników - doznania obrażeń z grudnia 2015 r., decyzji o zerwaniu pożycia z oskarżonym, a przede wszystkim dowiedzenia się przez nią, że jest w ciąży i że jest to ciąża zagrożona, a następnie (w sierpniu 2016 r.) urodzenia dziecka wymagającego szczególnej opieki. Dlatego zeznania pokrzywdzonej dotyczące czynu z punktu II aktu oskarżenia (który dotyczy okresu po styczniu 2016 r.) są wiarygodne. Pokrzywdzona od stycznia 2016 r. była w innej sytuacji faktycznej i psychologicznej. Nie była u siebie tylko u rodziców, nie była już sama tylko najpierw nosiła pod sercem, a potem urodziła upragnione dziecko o które starała się od lat, wreszcie nie chciała żadnych kontaktów z oskarżonym. Dlatego gdy oskarżony nachodził ją w tym mieszkaniu, śledził, budził nad ranem telefonami i domofonem, wciskał dzwonek do drzwi i go blokował, czekał na nią na klatce schodowej, wyzwał i groził, to pokrzywdzona zaczęła się go bać, unikać, stała się zastraszona i zalekniona. Płakała, bała się wychodzić na klatkę schodową, uciekała przed nim, wzywała policję. Co więcej, w przeciwieństwie do zeznań dotyczących czynu z punktu I aktu oskarżenia, co do czynu z punktu II aktu oskarżenia zeznania pokrzywdzonej są już potwierdzone innymi zeznaniami bezpośrednich świadków. Chodzi o wiarygodne w tym zakresie zeznania świadków w osobach B. M., M. M. (1), S. M., którzy niektóre z zachowań oskarżonego mające miejsce po styczniu 2016 r. widzieli na własne oczy, a przede wszystkim zeznania świadka D. P.

D. P. jest świadkiem obiektywnym, nie powiązany z żadną ze stron, zeznawała w sposób spójny i konsekwentny zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem. Potwierdziła, że po styczniu 2016 r. oskarżony zaczął nachodzić pokrzywdzoną, wielokrotnie wyzywał ją wulgarnie na klatce schodowej i tak też się do niej zwracał (w sposób poniżający,

padały słowa o rozkładaniu nóg, itp), w celu dokuczenia pokrzywdzonej wielokrotnie we wskazanym w zarzucie okresie wciskał dzwonek do drzwi który się blokował, a następnie uciekał, dobijał się do drzwi, gdy bywał wpuszczany do dziecka często awanturował w mieszkaniu, rozrzucał zakupy przed drzwiami pokrzywdzonej, D. P. widziała na własne oczy jak wracając ze spaceru z dzieckiem pokrzywdzona była szarpana przez oskarżonego, oskarżony szarpał też wózek z dzieckiem, widziała go, jak krążył pod blokiem i obserwował mieszkanie w którym wówczas przebywała pokrzywdzona, pokrzywdzona wracała zapłakana, z płaczem skarżyła się świadkowi na zachowanie oskarżonego, a raz uciekła przed oskarżonym do mieszkania świadka, bała się oskarżonego, bała się wyjść z mieszkania odblokować dzwonek - robiła to za nią sąsiadka. D. P. jest świadkiem w pełni wiarygodnym, dlatego w tym zakresie wiarygodne są też zeznania pokrzywdzonej i członków jej rodziny, bo odnajdują pozytywną weryfikację w innym obiektywnym źródle dowodowym.

Co do złożenia przez pokrzywdzoną zawiadomienia o przestępstwie dopiero w czerwcu 2017 r., to w zakresie czynu z punktu II aktu oskarżenia jest to wytłumaczalne tym, że od stycznia 2016 r. pokrzywdzona była w ciąży, a potem sama zajmowała się niemowlęciem, była w tamtym czasie tym całkowicie pochłonięta, odsuwała od siebie stres i wstyd związany z pójściem na policję, bo skupiała się na dziecku. Jest to tym bardziej zrozumiałe, że pokrzywdzona wiele lat starała się zająć w ciążę, potem ciąża była zagrożona, a dziecko wymagało dodatkowej opieki i rehabilitacji.

Dlatego wyjaśnienia oskarżonego są częściowo wiarygodne co do czynu z punktu I aktu oskarżenia w zakresie, w jakim wyjaśniał o wzajemności zachowań, przy czym niewiarygodne są opowieści o groźeniu mu przez pokrzywdzoną nożem, zaś opowieść o podduszaniu go w nocy przez pokrzywdzoną za pomocą łańcuszka jest absurdalna i trąci histerią (gdyby pokrzywdzona chciała go udusić w trakcie snu wzięłaby poduszkę, na pewno nie ciągnęłaby za delikatny i dający się łatwo zerwać łańcuszek). Natomiast widoczne na szyi oskarżonego zadrapania świadczą o tym, że pokrzywdzona faktycznie też potrafiła go szarpać (mogło dość do szarpnięcia za łańcuszek, ale jest to sytuacja dalece odległa od duszenia we śnie), wiarygodne jest, że go raz spoliczkowała (potwierdziła to w rozmowie z matką oskarżonego), wyciąganie noża aby pociąć tapetę też świadczy o jej silnych emocjach i charakterze. Niewiarygodne jest jednak, że oskarżony nie uderzył nigdy pokrzywdzonej, bo miało to miejsce w grudniu 2015 r. i spowodowało widoczne obrażenia. Natomiast co do czynu z punktu II aktu oskarżenia wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne, bo sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, a przede wszystkim z zeznaniami obiektywnego świadka D. P.

Wniosek Prokuratora, pełnomocnika i oskarżycielki posiłkowej - o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania docelowo w intencji skazania za oba zarzucone czyny. obrońcy - o zmianę i uniewinnienie od obu zarzuconych czynów.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Co do czynu z punktu I aktu oskarżenia należało przyjąć kwalifikację z art. 157 § 2 k.k. i umorzyć postępowanie z uwagi na przedawnienie, co do czynu z punktu II aktu oskarżenia należało uchylić wyrok w tym zakresie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

3.2.

Zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów w postaci: zeznań świadków M. J. (1) i M. J. (2) w tym sprzeczności ich zeznań z pozostałymi dowodami w tym zeznaniami B. M., M. M. (1), S. M., D. P. i dokumentacją dotyczącą obrażeń pokrzywdzonej oraz korespondencją sms - ową.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Wiarygodne są zeznania M. J. (1) i M. J. (2) z postępowania przygotowawczego, albowiem przed Sądem świadkowie dopowiadają o pewnych zdarzeniach, o których nie mówili wcześniej, a jest to niewiarygodne, bowiem nie było racjonalnych powodów aby od razu ich nie ujawniali. Przede wszystkim w postępowaniu przygotowawczym mówili, że żadne z nich nie było świadkiem żadnego aktu przemocy między małżonkami, przy nich do kłótni nie dochodziło oraz że w okresie objętym czynem z punktu I aktu oskarżenia nie uczestniczyli w ich życiu i mieli z nimi bardzo ograniczone kontakty, a przed Sądem zaczęli dodawać, że widzieli sprzeczki, że widzieli jak pokrzywdzona bije oskarżonego i zamierza się na niego nożem. Dlatego należy oprzeć się na ich pierwszych zeznaniach. Z zeznań z postępowania przygotowawczego wynika wzajemność zachowania oskarżonego i pokrzywdzonej co do czynu z punktu I aktu oskarżenia (znęcanie). Świadkowie nigdy nie widzieli aktów przemocy ze strony oskarżonego i pokrzywdzonej, przy M. J. (2) nigdy nie dochodziło do kłótni. Natomiast ci świadkowie mieli informacje od oskarżonego, że między małżonkami dochodziło do sprzeczek, głównie wokół problemów z zajściem przez pokrzywdzoną w ciążę. Matka oskarżonego M. J. (1) miała informację od oskarżonego, że pokrzywdzona raz go spoliczkowała, co zostało przez pokrzywdzoną w rozmowie potwierdzone, sytuacja ta związana była z emocjami wywołanymi wiadomością o tym, że po raz kolejny nie udało się jej zająć w ciążę. Zeznawała również o dominującej pozycji pokrzywdzonej w tym małżeństwie, oraz, że do sprzeczek i kłótni między nimi dochodziło już w okresie narzeczeństwa, przy czym pokrzywdzona zawsze stawiała na swoim. M. J. (2) (bratu) oskarżony opowiadał, że żona miała grozić mu "jakimś sztućcem" przy czym oskarżony nie bał się tego, śmiał się z tego, nie brał tego na poważnie. Treść wiadomości sms potwierdza, że sytuacja z nożem nie dotyczyła zagrożenia oskarżonemu tylko pocięcia przez pokrzywdzoną tapety, którą oskarżony właśnie założył, a która się pokrzywdzonej nie podobała, co z jednej strony ujawnia silny temperament pokrzywdzonej i brak jej zastraszenia ze strony oskarżonego (nie była to zahukana ofiara, skoro na oczach rzekomego oprawcy wzięła nóż i demonstracyjnie zniszczyła jego pracę, aby po raz kolejny postawić na swoim), ale z drugiej wskazuje, że oskarżony i wskazani świadkowie będący członkami jego rodziny wyjaśniając i zeznając na ten temat nie mówili prawdy i demonizowali zachowania pokrzywdzonej. Oskarżony opowiadał bratu o wrażeniu, jakoby pokrzywdzona miała go dusić łańcuszkiem gdy spał i miał zadrapania na szyi, które brat widział. Nie wynika z tego aby był duszony. Nie jest wiarygodne, aby pokrzywdzona dusiła go w czasie snu, jest to kolejny przykład demonizowania jej zachowań. Ale zadrapania na szyi oskarżonego wskazują, że do szarpania tym łańcuszkiem przez pokrzywdzoną doszło, co jest kolejnym przykładem silnego temperamentu i silnej pozycji pokrzywdzonej w tym związku i wzajemności jej zachowań w okresie objętym czynem z punktu I aktu oskarżenia. Co do

sprzeczności z innymi dowodami, to jest to częściowo zasadne - świadkowie M. J. (1) i M. J. (2) jednostronnie oceniają relacje pomijając niewłaściwe zachowania oskarżonego i wyolbrzymiając takie zachowania u pokrzywdzonej, ale z drugiej strony świadkowie w osobach B. M., M. M. (1), S. M. wyolbrzymiają zachowania negatywne oskarżonego i pomijają takie u pokrzywdzonej. Świadkiem obiektywnym jest D. P., ale co do czynu z punktu II aktu oskarżenia, bo co do czynu z punktu I aktu oskarżenia nie ma wiadomości bezpośrednich. Dlatego Sąd Rejonowy dobrze ocenił te zeznania, wskazując, że członkowie obu rodzin (J. i M.) co do czynu z punktu I aktu oskarżenia wybielają swojego krewnego, a drugiego z małżonków starają się przedstawić w jak najgorszym świetle.

Wniosek Prokuratora, pełnomocnika i oskarżycielki posiłkowej - o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania docelowo w intencji skazania w przyszłym postępowaniu za oba zarzucone czyny. obrońcy - o zmianę i uniewinnienie od obu zarzuconych czynów.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Co do czynu z punktu I aktu oskarżenia należało przyjąć kwalifikację z art. 157 § 2 k.k. i umorzyć postępowanie z uwagi na przedawnienie, co do czynu z punktu II aktu oskarżenia należało uchylić wyrok w tym zakresie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

3.3.

Zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę znaczenia dowodów w postaci zeznań E. M. i A. K. i błędne danie im wiary

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Sąd słusznie uznał te zeznania za wiarygodne albowiem nie ma powodu aby osoby te zeznawały nieprawdę, a ich zeznania nie stoją w sprzeczności z innymi dowodami.

Trafnie również oceniono, że nie są to jakieś fundamentalne dowody, są to sąsiadki oskarżonego, które w okresie zamieszkiwania pokrzywdzonej z oskarżonym w jego mieszkaniu nie słyszały żadnych hałasów z tego mieszkania, nie słyszały żadnych awantur, nie widziały żadnych śladów pobicia u pokrzywdzonej i nie skarżyła się im. Zatem zeznania tych świadków potwierdzają, że nie było w mieszkaniu oskarżonego jakiś hałaśliwych awantur, aczkolwiek świadkowie ci nie utrzymywali kontaktów towarzyskich z oskarżonym, więc nie mają wiedzy, co się działo w czterech ścianach jego mieszkania. Sąd Okręgowy uznaje tych świadków za umiarkowanie istotnych, bowiem mają wiedzę, że w mieszkaniu tym nie było żadnych awantur, które generowałyby hałas wykraczający poza poziom zwykłych małżeńskich sprzeczek i dały się usłyszeć przez sąsiadów. Zdaniem Sądu wyklucza to wersję pokrzywdzonej, że była tak maltretowana jak to opisała, a więc że była bita pasem, trzymana za kostki nóg jedną ręką a okładana drugą, itp., albowiem nie wydaje się możliwe, żeby bita w taki sposób kobieta nie krzyczała, a w bloku mieszkalnym taki dźwięk się niesie i jest rozpoznawalny, tym bardziej, że są to bezpośrednie sąsiadki oskarżonego, zajmujące lokal nad nim i pod nim. Ponadto gdyby pokrzywdzona była wielokrotnie bita i miała wielokrotnie widoczne ślady tego bicia, to przecież powinno to zostać zauważone przez

sąsiadów chociażby na klatce schodowej, w sklepie, itp. Zarzut, że oskarżony rozmawiał z jedną z sąsiadek przed rozprawą nie ma wpływu na ocenę tego dowodu, bo ww. treść zeznań (a więc, że nic się w tym mieszkaniu oskarżonego nie działo) została złożona w postępowaniu przygotowawczym, a więc przed rozmową oskarżonego ze świadkiem i na tych zeznaniach Sąd Okręgowy się opiera. Argument, że w tej samej klatce mieszka osoba niepełnosprawna, która czasami wydaje różne odgłosy, co mogło być według apelanta przyczyną traktowania głosów z mieszkania oskarżonego przez sąsiadów jako dźwięków wydawanych przez owego niepełnosprawnego mieszkańca klatki jest absurdalny. Nie sposób pomylić krzyków bitej kobiety z odgłosami osoby niepełnosprawnej, zwłaszcza, że osoba ta mieszka tam od lat i jest mieszkańcom znana, a pokrzywdzona dopiero co tam się wprowadziła i tembr oraz barwa jej głosu na pewno odróżniały się od hałasów wywoływanych przez w. w osobę niepełnosprawną.

Wniosek uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie umorzenia postępowania co do przestępstwa znęcania docelowo aby w przyszłym postępowaniu doszło do skazania za znęcanie z art. 207 k.k.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Do przestępstwa znęcania nie doszło, ale doszło do jednokrotnego pobicia z wywołaniem skutków z art. 157 § 2 k.k. Jednak ci świadkowie na ten temat wiedzy nie mieli.

3.4.

Zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez pomijanie treści korespondencji sms - owej między pokrzywdzoną a oskarżonym i między pokrzywdzoną a jej matką oraz pominięcie nagranych rozmów pokrzywdzonej z oskarżonym

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Generalnie z sms - ów tych nie wynika to, czego oczekują apelanci. Nie ma w tych sms - ach potwierdzenia jakiś konkretnych zdarzeń czy elementów czynów, nie ma informacji o konkretnych zachowaniach, ani pokrzywdzona takich nie zarzuca oskarżonemu, ani on się do żadnych działań tego typu nie przyznaje. Owszem, pokrzywdzona wyrzuca oskarżonemu, że ją szarpie, wyzywa, kontroluje, jest "chory" na punkcie pieniędzy - ale nie ma tu mowy o żadnym biciu, pobiciu, chłostaniu paskiem (a nie jest wiarygodne, żeby o tym nie napisała, skoro pisała o takich banałach jak zamykanie szafek). Poza tym te słowa o szarpaniu czy wyzwaniu pisze jedynie pokrzywdzona, która sobie tę korespondencję na potrzeby postępowania zatrzymuje, a nie oskarżony, więc to dalej tylko jej twierdzenia, a nie obiektywny dowód. Oskarżony nie potwierdza żadnego aktu przemocy. Gdy przeprasza, to ogólnie, nie jest to przyznanie się do jakiegoś czynu. Obie strony potrafią się do siebie zwrócić wulgarnie w tych sms - ach, obie się nawzajem przepraszają, wyznają sobie miłość, potem znów mają do siebie pretensje. Świadczy to o burzliwym charakterze tego związku, o miotaniu się między uczuciem miłości, a ewidentnym niedopasowaniem się małżonków z zaledwie kilkunastotygodniowym stażem. Z sms - ów tych nie wynika obawa pokrzywdzonej przed oskarżonym.

Jednym z nielicznych wyjątków od ogólnikowych górnolotnych stwierdzeń na rzecz konkretnego jest sms, który dotyczy użycia przez pokrzywdzoną noża, z którego to sms - a wynika, że pokrzywdzona nie groziła oskarżonemu tym nożem, ani się na niego nie rzuciła, tylko porysowała nim tapety (było to już omawiane). Nie miało to jednak wpływu na treść wyroku, bo niezależnie od tego czy pokrzywdzona rzucała się z tym nożem na oskarżonego, czy na tapetę, świadczy to o jej charakterze i braku zastraszenia w tamtym czasie.

Co do treści rozmów pokrzywdzonej z własną matką już w czasie pobytu pokrzywdzonej w szpitalu w związku z zagrożoną ciążą, to były to wymiany zdań między dwiema osobami już wówczas zaangażowanymi w konflikt z oskarżonym i nie jest to dowód obiektywny.

Natomiast co do treści nagranych rozmów z oskarżonym o czynie (pokrzywdzona już po urodzeniu dziecka, a więc po sierpniu 2016 r. nagrywała rozmowy z nim i w ich trakcie niezbyt subtelnie naprowadzała go na ten temat, oskarżony oczywiście nie wiedział, że jest nagrywany) to ponieważ nie ma tam zarejestrowanego czynu tylko są rozmowy o czynie, to zgodnie z art. 174 k.p.k. i utrwalonym orzecznictwem w tym przedmiocie takie podstępnie zdobyte nagranie stanowiłoby zastępowanie zeznań i wyjaśnień i jest to dowód niedopuszczalny, dlatego Sąd Rejonowy nie powinien się do tego odnosić, więc choć bez sensu go przyjął, to dobrze się stało, że go potem pominął. Tak naprawdę wniosek dowodowy w tym przedmiocie powinien zostać oddalony.

Wniosek Prokuratora, pełnomocnika i oskarżycielki posiłkowej - o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania docelowo w intencji skazania w przyszłym postępowaniu za oba zarzucone czyny. obrońcy - o zmianę i uniewinnienie od obu zarzuconych czynów.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Co do czynu z punktu I aktu oskarżenia należało przyjąć kwalifikację z art. 157 § 2 k.k. i umorzyć postępowanie z uwagi na przedawnienie, co do czynu z punktu II aktu oskarżenia należało uchylić wyrok w tym zakresie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

3.5.

Zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez wybiorcze podejście do materiału dowodowego co do czynu z punktu II aktu oskarżenia i oparcie się jedynie na zeznaniach jednego z policjantów D. S. z pominięciem zeznań pozostałych policjantów oraz wywodzenie faktów z subiektywnych odczuć świadka D. S.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Sąd potraktował zeznania jednego policjanta D. S. jak prawdę objawioną, a tymczasem nie opierał się na wiedzy tego świadka ani na jego obserwacjach i spostrzeżeniach, tylko na jego subiektywnych odczuciach. W dodatku ten akurat policjant nie został w mieszkaniu z pokrzywdzoną i jej matką, tylko wyszedł na zewnątrz z oskarżonym, wyłącznie z nim rozmawiał i w związku z tym miał jednostronne informacje. Uznał, że zachowanie pokrzywdzonej i jej matki to "kobiece fanaberie" i przejaw nadopiekuńczości nad dzieckiem (protestowały przeciwko podnoszeniu dziecka przez oskarżonego), a nie

wiedział, że dziecko pokrzywdzonej było wówczas rehabilitowane i wymagało szczególnego podejścia i troski, w tym co do pionizowania, podnoszenia, itp. Tymczasem policjantka B. K., która w związku z tą samą interwencją została w mieszkaniu z pokrzywdzoną widziała, że jest ona roztrzęsiona, płakała, a ponadto już w czasie interwencji oskarżony mimo obecności policjantów na korytarzu zaczął podnosić głos. Inny policjant M. P. z innej interwencji zapamiętał, że oskarżony był wzburzony, a pokrzywdzona płakała.

Wniosek o uchylenie wyroku co do czynu z punktu II aktu oskarżenia

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd Rejonowy niesłusznie umorzył postępowanie co do czynu z punktu II aktu oskarżenia bezzasadnie przyjmując, iż czyn ten był szkodliwy społecznie w stopniu znikomym 3.6.

Zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. i 201 k.p.k. poprzez uznanie opinii sądowo lekarskiej w zakresie obrażeń pokrzywdzonej za dowód niepełnowartościowy

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Z opinii tej wynika, że jeżeli Sąd uzna za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej co do mechanizmu powstania tych obrażeń i co do ich umiejscowienia na ciele pokrzywdzonej, a konkretnie jeżeli za wiarygodne przyjmie, że pokrzywdzona zrobiła te zdjęcia sobie po tym, jak oskarżony ją uderzył uwieczniając skutki tych uderzeń to należy te obrażenia kwalifikować z art. 157 § 2 k.k. - tylko tyle i aż tyle. Sąd Okręgowy już powyżej uzasadnił, że w tym zakresie uznaje zeznania pokrzywdzonej za wiarygodne (nie będzie tych argumentów powielał). Skoro tak, to należało przyjąć, że oskarżony dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 157 § 2 k.k.

Wniosek o uchylenie wyroku co do czynu z punktu I aktu oskarżenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z intencją skazania za znęcanie (art. 207 k.k.), którego elementem było wywołanie tych obrażeń ciała

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Czyn oskarżonego wyczerpał dyspozycję jedynie art. 157 § 2 k.k., ale karalność za to przestępstwo uległa przedawnieniu.

3.7.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, że pokrzywdzona w okresie czynu z punktu II aktu oskarżenia zachowywała się wobec oskarżonego prowokująco.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Nie ma dowodów wskazujących na takie zachowanie pokrzywdzonej, a jej

nadwrażliwość w stosunku do dziecka i kontrolowanie zachowania oskarżonego w czasie kontaktów z dzieckiem wynikało z tego, że dziecko to wymagało szczególnej opieki. Wniosek o uchylenie wyroku co do czynu z punktu II aktu oskarżenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z intencją skazania

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Co do tego zarzutu Sąd Okręgowy uznał, że czyn jest szkodliwy społecznie w stopniu większym niż znikomy więc należało wyrok w tym zakresie uchylić

3.8.

Błąd w ustaleniach faktycznych, że w zakresie znęcania w okresie z punktu I aktu oskarżenia zachowanie pokrzywdzonej i oskarżonego cechowała wzajemność, w tym pokrzywdzona również dopuszczała się rękoczynów i innych nagannych zachowań względem oskarżonego.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Pokrzywdzona również potrafiła uderzyć oskarżonego, spoliczkowała go, spowodowała zadrapania na szyi, kłótnie do grudnia 2015 r. miały charakter wzajemny. Było to już drobiazgowo analizowane przy okazji omawiania poprzednich zarzutów, zwłaszcza dotyczących oceny zeznań pokrzywdzonej, więc argumenty te nie będą powielane. Zarzut jest częściowo zasadny, albowiem w grudniu 2015 r. oskarżony spowodował u pokrzywdzonej zasinienia, co wykroczyło poza wzajemność zachowań, ale co powinno być traktowane jako odrębny czyn.

Wniosek o uchylenie wyroku co do czynu z punktu I aktu oskarżenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z intencją skazania

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Co do czynu z punktu I aktu oskarżenia należało przyjąć kwalifikację z art. 157 § 2 k.k. i umorzyć postępowanie z uwagi na przedawnienie

3.9.

Zarzuty obrazy prawa procesowego tj. art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. z uwagi na umorzenie postępowania.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Zarzut został źle postawiony i skonstruowany, przecież ww. przepisy proceduralne są konsekwencją przyjętych ustaleń faktycznych i zastosowania prawa materialnego, więc stosowanie tych przepisów proceduralnych jest jedynie pochodną ustaleń, zatem nie może być mowy o naruszeniu procedury w żadnym wypadku. Przecież jeżeli umorzenie byłoby słuszne to zastosowane przepisy proceduralne byłyby właściwe, ale jeżeli umorzenie byłoby niesłuszne, to nie z powodu niewłaściwego zastosowania procedury tylko

z uwagi na obrazę prawa materialnego lub błędne ustalenia faktyczne. Tak czy owak problem nie leży w procedurze. Ponadto nie wiadomo jak apelant wpadł na naruszenie art. 437 § 2 k.p.k., skoro jest to przepis adresowany do Sądu odwoławczego i Sąd pierwszej instancji choćby bardzo chciał, nie mógłby go naruszyć.

Wniosek o uchylenie wyroku

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwiąźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Skoro zarzut jest źle postawiony to wnioski z niego wypływające są pozbawione sensu. Sąd Okręgowy co prawda uchylił wyrok co do czynu z punktu II aktu oskarżenia ale nie skutek tego zarzutu.

3.10.

Zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 424 k.p.k. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwiąźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny nie miało to wpływu na teść orzeczenia Wniosek o uchylenie wyroku

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwiąźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

nie może to być powodem uchylenia wyroku - art. 455a k.p.k.

3.11.

Zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 2 § 1 ust. 3 k.p.k. przez uchybienie interesom pokrzywdzonego co polegało na pozbawieniu pokrzywdzonej możliwości złożenia uzupełniających zeznań na rozprawie poprzedzającej zamknięcie przewodu sądowego.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwiąźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Pokrzywdzony (oskarżyciel posiłkowy) ma swoje prawa procesowe, ale nie należy do nich dyktowanie Sądowi kiedy i w jaki sposób oraz ile razy może być przesłuchiwany w charakterze świadka. Ponowne przesłuchiwanie świadka musi być uzasadnione ujawnieniem się jakiś nowych okoliczności, czego apelant nie wykazał. Jeżeli oskarżycielka posiłkowa chciała się odnieść do całości materiału dowodowego, to mogła to zrobić jako strona (np w mowie końcowej) a nie jako świadek. A. nie rozróżnia uprawnień pokrzywdzonego od jego obowiązków i nie widzi podwójnej roli pokrzywdzonego, który w większości przypadków ma jednocześnie status świadka i związane z tym obowiązki.

Wniosek o uchylenie wyroku

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwiąźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

nie jest to powód do uchylecia wyroku

3.12.

Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 207 § 1 k.k. poprzez uznanie, że zachowanie oskarzonego mimo przyjętej i ustalonej wzajemności znęcania się małżonków nad sobą wyczerpało znamiona tego przepisu.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Małżonkowie nie mogą się znęcać nad sobą wzajemnie w tym samym czasie, bo znęcanie oznacza akt dominacji nad ofiarą i brak możliwości przeciwstawienia się przez pokrzywdzonego, a więc może być tylko jednostronne. Skoro prawidłowo ustalono, że pokrzywdzona do grudnia 2015 r. nie tylko skutecznie przeciwstawiała się oskarżonemu, ale sama również była w stanie mu dokuczyć, to oskarżony nie wyczerpał dyspozycji art. 207 § 1 k.k. w okresie wskazanym w czynie zarzuconym w punkcie I aktu oskarżenia.

Wniosek obrońcy - o uniewinnienie od czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Oskarżony nie wyczerpał dyspozycji art. 207 § 1 k.k., ale wyczerpał dyspozycję art. 157 § 2 k.k. Opis czynu zarzucanego zawiera dokonanie takich obrażeń. Dlatego nie mogło dojść do uniewinnienia, ale karalność tego czynu uległa przedawnieniu i postępowanie w tym zakresie należało umorzyć.

3.13.

Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 190a § 1 k.k., albowiem oskarżony nie wyczerpał znamion tego przepisu gdyż zachowanie oskarzonego nie wzbudziło u pokrzywdzonej poczucia niepokoju i nie stanowiło naruszenia jej prywatności.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Obiektywny świadek D. P. potwierdza zeznania pokrzywdzonej i członków jej rodziny co do zachowania oskarzonego i pokrzywdzonej w zakresie czynu z punktu II aktu oskarżenia. Wynika z nich, że pokrzywdzona po styczniu 2016 r. była zastraszona przez oskarżonego, bała się wychodzić z mieszkania, gdy oskarżony był na klatce schodowej lub przed blokiem, płakała, uciekała przed nim do mieszkania sąsiadki. Nawet gdy oskarżony blokował dzwonek do drzwi bała się wyjść, aby go odblokować i musiała za nią robić to sąsiadka. Czuła się inwigilowana i śledzona, oskarżony obserwował miejsce jej zamieszkania, przebywał pod blokiem, czekał na nią. Nie mieszkała wtedy z nim tylko z rodzicami, mimo to nachodził ją. Nie miało to związku z widzeniami z dzieckiem, albowiem miało to miejsce wielokrotnie poza tymi wizytami, przecież np. blokowanie dzwonka do drzwi w celu dokuczenia pokrzywdzonej czy wyzywanie jej lib rozrzucanie zakupów pod drzwiami nie miało nic wspólnego w realizowaniu prawa do widzenia z dzieckiem.

Naruszało więc to prywatność pokrzywdzonej i wzbudzało w niej strach.

Wniosek obrońcy - o zmianę w zakresie czynu z punktu II aktu oskarżenia i uniewinnienie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 190a § 1 k.k. a jego czyn był społecznie szkodliwy w stopniu większym niż znikomy więc nie można go było uniewinnić od tego czynu, tylko należało w tym zakresie uchylić wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

3.14.

Zarzut obrazy prawa materialnego (apelacja oskarżycielki posiłkowej i jej pełnomocnika) i błędu w ustaleniach faktycznych (apelacja prokuratora) co do przyjęcia znikomej społecznej szkodliwości co do obu czynów zarzuconych oskarżonemu.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Oba zarzuty są tożsame. Spór czy zarzut błędnego przyjęcia znikomej społecznej szkodliwości czynu kwalifikować jako obrazę prawa materialnego (art. 115 § 2 k.k.) czy błąd w ustaleniach faktycznych toczy się w doktrynie i orzecznictwie od lat i przypomina dyskusję o wyższości Świąt Bożego Narodzenia nad Świętami Wielkanocnymi, zaś jego rozstrzygnięcie zależy od okoliczności sprawy, w tym przypadku zdaniem Sądu właściwym zarzutem jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Ma to jednak drugorzędne znaczenie, tak czy owak co do czynu z punktu I aktu oskarżenia jest on niezasadny wobec braku wyczerpania znamion z art. 207 § 1 k.k. i przedawnienia karalności czynu z art. 157 § 2 k.k. Natomiast jest to zarzut zasadny co do czynu z punktu II aktu oskarżenia. Oskarżony nękał kobietę w zagrożonej ciąży, a potem zajmując się niemowlęciem. Nachodził ją wielokrotnie, nie były to incydentalne zdarzenia. Wzbudził w niej stan wylęknienia, jego zachowanie było złośliwe (blokowanie dzwonka, rozrzucanie zakupów), wielokrotnie, wyzywał pokrzywdzoną, doprowadzał do płaczu. Było to rozciągnięte przez znaczny okres czasu. Taki czyn charakteryzuje się wyższym stopniem społecznej szkodliwości niż znikomy.

Wniosek o uchylenie wyroku

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Co do czynu z punktu I aktu oskarżenia należało przyjąć kwalifikację z art. 157 § 2 k.k. i umorzyć postępowanie z uwagi na przedawnienie, ale co do czynu z punktu II aktu oskarżenia wniosek zasadny.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

4.1.

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności

5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy Zwiąże o powodach utrzymania w mocy

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

0.0.15.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany Co do czynu z punktu I aktu oskarżenia przyjęto, że oskarżony w grudniu 2015 r. spowodował u pokrzywdzonej skutki z art. 157 § 2 k.k. i umorzono postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu.

Zwiąże o powodach zmiany Wywołanie tych skutków mieściło się w czynie zarzuconym w punkcie I aktu oskarżenia, jest to zawarte w opisie czynu zarzuconego. Sąd Okręgowy uprzedził o możliwości takiej zmiany, a prokurator złożył oświadczenie o objęciu tak zakwalifikowanego czynu ściganiem.

Wzajemność zachowań powoduje brak możliwości kwalifikowania ich z art. 207 § 1 k.k., ponadto znosi wzajemne naruszenia nietykalności cielesnej i znieważania. Ale jeżeli w ramach wzajemnego znęcania się dojdzie do wywołania poważniejszych skutków, to podlegają one indywidualnej ocenie i są karalne. Wywołanie u pokrzywdzonej podbiegnięć krwawych w grudniu 2015 r. stanowiło eksces oskarżonego wykraczający poza wzajemne utarczki, kłótnie i szarpanie się albowiem naruszyło czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni. Dlatego oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 157 § 2 k.k.

Jednak doszło do przedawnienia karalności tego czynu, bo miał on miejsce w grudniu 2015 r., pokrzywdzona знаła tożsamość sprawcy, a zawiadomienie złożyła dopiero w czerwcu 2017 r. i dopiero wtedy wszczęto postępowanie. Tymczasem w takim wypadku przedawnienie następuje w ciągu roku od czynu, jeżeli w tym czasie nie dojdzie do wszczęcia postępowania - art. 101 § 2 k.k.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia

5.3.1.2.1.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia

5.3.1.3.1.

Konieczność umorzenia postępowania

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia

5.3.1.4.1.

co do czynu z punktu II aktu oskarżenia

art. 454 § 1 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia Jak to już wyjaśniono w części dotyczącej uwzględnienia zarzutów z tym związanych czyn ten był społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy. Nękanie kobiety w zagrożonej ciąży, a potem opiekującej się oseskiem stanowi czyn karygodny, jego społeczna szkodliwość jest duża i zdaniem Sądu Okręgowego powoduje konieczność skazania oskarżonego. Regula ne peius uniemożliwia Sądowi

odwoławczemu skazanie oskarżonego co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie. Dlatego musiał wyrok uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania Sąd Rejonowy powtórzy postępowanie dowodowe jedynie co do czynu z punktu II aktu oskarżenia, przy czym co do już przeprowadzonych dowodów może skorzystać z art. 442 § 2 k.p.k., o ile nie pojawią się jakieś nowe okoliczności nakazujące ich powtarzanie.

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku Punkt rozstrzygnięcia z wyroku Przytoczyć okoliczności punkt 1 tiret trzeci Uchylono punkt 2 wyroku Sądu Rejonowego dotyczą obciążenia Skarbu Państwa wszystkimi kosztami postępowania, albowiem wobec uchylenia wyroku w zakresie jednego z dwóch zarzuconych czynów i przekazania w tej części sprawy do ponownego rozpoznania do ostatecznego i kompleksowego rozliczenia wszystkich kosztów może dojść dopiero po zakończeniu postępowania co do tego czynu.

6. Koszty Procesu Punkt rozstrzygnięcia z wyroku Przytoczyć okoliczności W związku z umorzeniem postępowania co do czynu z punktu I aktu oskarżenia przesądzono zasadę, że w tej części koszty ponosi Skarb Państwa. Dokładne określenie kwotowe może nastąpić dopiero po prawomocnym zakończeniu całego postępowania, a więc po prawomocnym rozstrzygnięciu co do czynu z punktu II aktu oskarżenia, co do którego wyrok uchylono i przekazano w tym zakresie sprawę do ponownego rozpoznania.

7. PODPIS

0.11.3. Granice zaskarżenia Kolejny numer załącznika Podmiot wnoszący apelację prokurator

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

- na korzyść
- na niekorzyść
- w całości
- w części
-

co do winy

co do kary

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu

art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść orzeczenia

art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka

art. 439 k.p.k.

brak zarzutów

0.11.4. Wnioski

uchylenie

zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia Kolejny numer załącznika Podmiot wnoszący apelację oskarżycielka posiłkowa

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

co do winy

co do kary

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu

art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia

art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka

art. 439 k.p.k.

brak zarzutów

0.11.4. Wnioski

uchylenie

zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia Kolejny numer załącznika Podmiot wnoszący apelację
pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

co do winy

co do kary

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji
prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż
wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie
odpowiada prawu

art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na
treść orzeczenia

art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,
jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia

art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub
niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub
innego środka

art. 439 k.p.k.

brak zarzutów

0.11.4. Wnioski

uchylenie

zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia Kolejny numer załącznika Podmiot wnoszący apelację obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

co do winy

co do kary

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu

art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia

art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka

art. 439 k.p.k.

brak zarzutów

0.11.4. Wnioski

uchylenie

zmiana